

Sygn. akt II Ka 122/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk (spr.)
Sędziowie:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk SSO Teresa Zawisłak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2015 r.

sprawy **A. T.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 29 grudnia 2014 r. sygn. akt VII K 685/14

w zaskarżonej części wyrok zmienia w ten tylko sposób, że na podstawie art. 63§1 kk zalicza na poczet orzeczonej kary grzywny 1 (jeden) dzień pozbawienia wolności w dniu 21 października 2014 r. i uznaje, że grzywna w wysokości 2 (dwa) stawek dziennych została uiszczona; w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia A. T. od wydatków za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 122/15

UZASADNIENIE

A. T. został oskarżony o to, że:

w dniu 21 października 2014 roku w miejscowości W., gm. S., woj. (...), będąc w stanie nietrzeźwości (0,70 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki P. nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 29 grudnia 2014r.:

I. oskarżonego A. T. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 180 stawek dziennych w kwocie po 10 zł każda z nich;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku;

III. na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 21 października 2014 roku do dnia 29 grudnia 2014 roku;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem opłaty oraz kwotę 70 zł tytułem kosztów postępowania.

Apelację od tego wyroku wniósł prokurator, który zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego w części orzeczenia o karze i zarzucił mu:

I.rażącą niewspółmierność orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku w sytuacji, gdy stopień winy i społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu, a także względem celów zapobiegawczych i wychowawczych zastosowanego środka karnego nakazują wymierzenie oskarżonemu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat;

II.obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 63 § 1 kk, poprzez niezaliczenie oskarżonemu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie na poczet kary grzywny.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat oraz poprzez zaliczenie oskarżonemu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie na poczet kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna w zakresie zarzutu dotyczącego obrazu art. 63 § 1 kk, w pozostałym zakresie pozostaje bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając na uwadze, że skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych oraz winy oskarżonego, należało uznać za niecelowe odnoszenie się do tych kwestii. Na potrzeby niniejszego uzasadnienia wystarczy poprzestać na stwierdzeniu, że Sąd Okręgowy

w Siedlcach w pełni popiera, zawarte w zaskarżonym wyroku, stanowisko Sądu Rejonowego, zarówno w zakresie ustaleń faktycznych, opisu czynu jak i winy oskarżonego.

W podobnym tonie odnieść się należy do stanowiska Sądu Rejonowego w zakresie orzeczonego wobec A. T. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w wymiarze 1 roku. Według skarżącego wymiar tego środka karnego w odniesieniu do osoby oskarżonego jest zbyt łagodny i wymaga podwyższenia do lat 2, dopiero w tym wymiarze spełni on swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do osoby oskarżonego. Ze stanowiskiem takim nie sposób się jednak zgodzić, gdyż jak słusznie wskazuje w tym zakresie Sąd Rejonowy oskarżony dopuścił się popełnienia tego rodzaju czynu po raz pierwszy, nadto za minimalnym wymiarem zastosowanego wobec niego środka karnego przemawiają jego warunki osobiste oraz jego postawa przed i po popełnieniu przedmiotowego czynu. Podkreślenia także w tym miejscu wymaga, iż oskarżony do momentu popełnienia zarzucanego mu czynu zarabkował jako pomocnik magazyniera, a obecnie w wyniku utraty prawa jazdy pozostaje bezrobotny i pobiera z tego tytułu zasiłek. Ponosi on zatem konsekwencje swojego przestępczego zachowania od momentu zatrzymania mu prawa jazdy. Biorąc zaś pod uwagę realia niniejszej sprawy i jego postawę stwierdzić należy, iż roczny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych jest w odniesieniu do jego osoby wystarczający dla uzmysłowienia mu bezprawności jego zachowania oraz spełni swoje cele w zakresie jego społecznego oddziaływania oraz cele

zapobiegawcze i wychowawcze. Nie bez znaczenia pozostaje także fakt, iż wprawdzie wysokość stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu u oskarżonego była znaczna, jednakże kolejne wyniki badań na zawartość alkoholu w jego organizmie wykazywały tendencję spadkową (II badanie - 0,55 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i III badanie – 0,51 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu). Wydaje się zatem, iż pierwszy wynik badania w wysokości 0,70 mg/l może być dotknięty błędem skoro po 16 minutach oskarżony miał zawartość alkoholu 0,55 mg/l. Te wszystkie okoliczności nie pozwoliły na uwzględnienie wniosku skarżącego w zakresie podwyższenia wymiaru zastosowanego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Zgodzić natomiast należy się z drugim zarzutem apelacyjnym prokuratora odnoszącym się do obrazy art. 63 § 1 kk. Z analizy akt niniejszej sprawy wynika, iż oskarżony A. T. był w dniu 21 października 2014r. zatrzymany do czynności w niniejszej sprawie, co uznać należy za rzeczywiste pozbawienie wolności. Okres ten zaś powinien być zaliczony na poczet kary orzeczonej wobec sprawcy, tak w tym przypadku na poczet kary grzywny, a jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny. Dlatego Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył na poczet orzeczonej kary grzywny 1 dzień pozbawienia wolności w dniu 21 października 2014r. i uznał, iż grzywna w wysokości 2 stawek dziennych została uiszczona. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

O wydatkach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z 83r. z późn. zm.) i art. 624 § 1 kpk, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych względów Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.